52e jaar. — Nr 144. — EERSTE BLAD. — Zaterdag, 2 December 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaa
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaa baar.

Aankondigingen : 15 centiemen p drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere a tikels vooraan of binnen in het bla 1 frank den drukregel.

Tongeren. — Zaal Concordia.

Zondag 10 December 1905, om 7 1/2 ure stipt, BUITENGEWONE VERTOONING, ten voordeele van het Sint-Jozefs-Patronaat,

LA FILLE DE ROLAND

Drama in 4 bedrijven, door den Burggraaf H. DE BORNIER, der Fransche Academie. — *(Zie het programma in de aankondigingen).*

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG verschijnt wekelijks drie maal : 's dinsdags en 's donderdags in een DUBBEL BLAD ; 's zaterdags in TWEE DUBBELE BLADEN groot formaat.

De prijs, drie maal per week, is zes franken ; tweemaal vijf franken ; 's zaterdags alleen vier franken.

Hij geeft wekelijks twee boeiende mengelwerken.

Het is het grootste en bijgevolg het voordeeligste blad der provincie.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1906, zullen het blad kosteloos ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 2 DECEMBER 1905.

VAN ALLES WAT.

De kunst om iedereen tevreden te stellen is nog niet uit te vinden, en nooit zal men er in gelukken. Waarom ?

Ontevredenheid, vinden wij tusschen de beste vrienden, somtijds wel in de beste huisgezinnen. Onmogelijk dus die te vermijden in de groote familie, de samenleving. Twee partijen hebben alle vriendschapsbanden gebroken ; de katholieken en de geloofhaters. Huilen tegen godsdienst en Kerk, dit is dezer laatsten leuze. God uit de samenleving bannen, het kristene huisgezin ontbinden, staat in groote letters boven hun programma. Maar, Goddank, zulke mannen zitten er weinig in Limburg !

Mannen die liberaal genoemd worden zijn er nogal : Deze willen meer onzijdig zijn, met iedereen welstaan, vlotten tusschen twee partijen, met verdoken doelwit en vooruitzicht.

Wie niet voor de katholieken is in wandel en stemming is tegen hen ; zelfs met niet te stemmen is men tegen de katholieken vermits de onthouding van eenen katholieken kiezer de tegenpartij versterkt. 't Is van die één stem misschien dat het zal afhangen of het katholiek bestuur aan 't roer blijft, of dat wij een goddeloos bestuur zullen hebben. Men wil de helft van elke partij aan het bestuur : een echte katholiek mag zoo niet redeneeren, of denkt ge misschien dat die andere helft niet een dreigend gevaar kan worden !

Die onzijdigheid heeft soms eene andere oorzaak : hier moet men te veel lasten balen ; 't valt wat lastig en zoo wil men liberaal zijn wijl men in den grond katholiek is. Daar is men niet te vreden omdat men niets kan verkrijgen van 't gemeentebestuur : geen enkel werk zelfs groot noodig wordt er verricht. Maar wacht tot het keus is, zoo klink het, ze zullen onze stem niet krijgen. Zoo is men liberaal wijl men in den grond katholiek is. Overweegt eens wat de katholieken tot nu toe voor het welzijn van iedereen gedaan hebben en brengt tot tegenwicht de handelwijze der liberalen, dan zult gij voelen meer dan ooit dat gij moet katholiek zijn en blijven. Ziehier wat het grootste liberaal blad van Parijs over tijd nopens ons land schreef : « De Belgische regeering is sedert twintig jaar in handen van de klerikalen ; dat belet niet dat België een der welvarendste, der werkzaamste en der vrijste landen is van Europa... Wij benijden aan België zijne regeering niet, maar wij zouden er algelijk voordeel bij hebben, indien wij op het gebied der zaken, zijne stoutmoedigheid navolgden, die in niets voor den zoo hooggeroemden ondernemingsgeest der Engelschen moet onderdoen ; en wij zouden ten minste aan België wat vrijheid kunnen ontleenen. »

Katholiek in 't herte zijn, en tevens willen liberaal zijn in handelwijze, dat kan of mag niet zijn !

* * *

Een geneesheer wordt geacht en vereerd om zijne bezorgheid voor zijne zieken ; een advokaat wordt geroemd om zijne vlijt en verknochtheid aan de belangen zijner cliënten ; een vader die de wegen van zijn huis gadeslaat en waakt op zijne kinderen als op een heilig pand.. een notaris, een bankier die het geld hun toevertrouwd, met evenveel of zelfs meer zorg bewaren dan hun eigen goed... die worden hooggeacht en geprezen... de priester alleen wordt uitgemaakt voor moeilaltwiststoker, vervallen dienaar van den zachtmoedigen Christus, omdat hij waakt over de schat des Geloofs, over de zielen hem toevertrouwd, voor dewelke hij, als een echte herder, zijn leven zou moeten geven.

Verlangen de Paus, de bisschoppen en priesters iets variger dan rust, vrede en vrijheid ? Om die weldaden te bekomen of te bewaren, doen zij de grootste opoffeningen, leggen zij de uiterste toegevendheid aan den dag. Maar wie voeren een onverpoosden oorlog tegen 't geloof ? Wie dreigen Christus' Kerk te vernielen, de priesters op te knoopen, de aardbodem te kuischen van « 't ongedierte der papen, » het vrije katholieke onderwijs te slechten, gansch de jeugd te ontchristenen, dat is : in een heidenschen vorm te gieten, de christene ouders te berooven van hun natuurlijk recht op hunne kroost, wie ?

De liberalen en zij nemen 't kwalijk als de herders zich tegen de nakende wolven wapenen ; zij dulden niet dat de door God aangestelde verdedigers van den Godsdienst in de bres springen ; zij zouden hen liever gemuilband zien en vluchtende als laffe huurlingen. Maar zegt God zelf niet : « 't zijn slechte waakhonden die niet bassen, als de dief komt. »

Zuiver politiek, daarmede moeten priesters zich niet bemoeien, maar bevechten moeten zij, op godsdienstig terrein, uit heiligen plicht, alle godsdienstbatende politiek en wie deze voorstaan.

* * *

Om de wet tegen de kloosters gestemd te krijgen, beloofden de Ministers in de Fransche Kamer, dat geheel de opbrengst der binnen te palmen goederen zou dienen « om het werkmanspensioen in te richten ».

Welnu, de wet is gestemd en uitgevoerd ; al de goederen der kloosters zijn binnengepalmd, « maar de werklieden hebben in Frankrijk nog geen pensioen ».

En de zoogezegde vereffenaars der kloostersgoederen, allen vrijdenkers en Godhaters, rekenen zoodanig veel voor hunne moeite, dat hunne eigen partijgenooten er in de Kamer schande hebben over gesproken.

« La Lanterne », een blad der Combisten, zegt nu zelf, dat het niet noodig was de kloostergoederen aan te slaan, om ze in handen tegeven eener « rooversbende ».

't Is dus een tweede Panama !

't Is daar eene herhaling van het fameus schoolonderzoek in België, dat feitelijk eene uitplundering was der Staatskas door de Liberalen zich toemende « eerlijke lieden. »

Die oneerlijkheid is grootendeels de val geweest der Belgische Liberalen in 1884, en de binnenpalming der kloostergoederen ten voordeele van vrijdenkers — advokaten-struikroovers in plaats van ten voordeele der pensioenkas voor werklieden, zou ook den val kunnen medebrengen der Combisten en andere struikroovers, indien het Fransche volk nog iet wat gezond verstand had.

Iets over de Tering.

Wanneer we thans de wachtzalen of de veelvuldige rijtuigdeeltjes van den trein instappen, overal vinden wij die korte, doch gepaste woorden : « Niet spuwen. » Waarom overal diezelfde vermaning ? Ha ! 't is dat we heden eenen onzichtbaren vijand moeten bevechten, immer op den uitkijk om ons op het onverwachts te knippen of in de val te krijgen. Ik bedoel de Tering, Men schuwt typhus en pokken als erge plagen, terwijl men voor nietigheid aanziet die sluipende Tering, die nochtans maar al te wreed hare slachtoffers uit ons midden weet weg te rukken ; in België alleen telt ze jaarlijks ruim 20.000 lijders !

De veelwetende geneeskunde leert ons hoe men de tering best moet bepalen. « Zij is, zoo zegt ze, eene besmettelijke ziekte, door eene bijzondere soort van microben veroorzaakt, die zich bij voorkeur op de longen vestigen. » In 't jaar 82 door den heer Koch, Duitsche geleerde, ontdekt, kunnen deze mikroben ook andere lichaamsdeelen aantasten ; maar zij huizen liefst in de longen die ze traagjes verslinden. Gebeurt het nu, dat de teringlijder een tal microben door het hoesten in de fluimen uitwerpt, dan veranderen de microben der fluimen in een licht zaadje, dat weer zijne rol zal spelen zoodra het in het menschelijk lichaam opgenomen wordt. Wat de slachtoffers betreft, zeer zelden zijn ze op het bed gekluisterd — tenzij bij vliegende teringen, — immer willen zij op wandel of in 't gewoel der samenleving zijn ; maar immer ook weten zij hier of daar hunne besmettelijke fluimen weg te werpen. Geen wonder dus, dat de openbare vermaning « Niet spuwen » van pas komt.

* * *

Maar ware die vermaning alleen voor de lijders ! Zie hoe dit zelfde bericht thans geprent staat aan den ingang onzer kerken ! O die vuile « spuwers » der kerken : zij bezoedelen wat immer rein en zuiver zou moeten zijn ! Satan zelf zou schrikken aldus het huis des *Heeren* te bevuilen. Hoort, ongelukkigen, het gebod van God aan Mozes : « Doe uwe schoenen af, want de plaats waar gij staat, is heilig !... » Spuwt dan in de kerken, maar... verwacht ook loon naar werken.

Na dien blik van verachting, keeren wij terug naar onze ongelukkige lijders. Hoe valt de tering ons op 't lijf ? « Moeilijk problema, zegt docter Meeus, dat nog diep in 't duister ligt ! » Vroeger dachten hooge geleerden, dat de ziekte slechts bij afstamming overging : zieke ouders, lijdend kind. Heden wordt het tegenovergestelde geleerd. « Het kind, zegt nogmaals Dr Meeus, van teringlijdende ouders geboren, komt vrij van ziekte ter wereld, en kon het door andere verzorgers onderhouden zijn, 't wicht zou immer gespaard blijven. » Maar 't jong telgje wordt door lijders gevoed en getroeteld ; het kan dan ook niet missen dat het tot zijn 20ste jaar niet komt.

De kinderen echter die met de tering op het lijf geboren worden, zijn meest deze wier ouders den drank genegen zijn ! — Wat de drank toch meebrengt ; 't is toch wreed, hé ? Maar de tering kan ook verkregen worden op lateren leeftijd ; dit gebeurt meest na sleepende horstziekten. Maar, kan men dan van die looze tering niet genezen ? Ja, zegt de wetenschap, zoo men immer op de hoede is. De lijkschouwingen bewijzen, dat op 100 menschen 30 in de longen sporen van tering dragen, maar die personen — geenszins van de tering gesterven zijnde — hebben den knagenden vijand uit het lichaam kunnen verjagen.

* * *

Een woord dan over de zorgen der lijders toe te dienen. Men weet, dat men de slachtoffers der tering een zeker serum weet in te spuiten ; olschoon de uitslag troostend en hoopvol is, toch is hij niet machtig genoeg om victorie te roepen. Maar immer zocht en zoekt men om den waren altijd slagenden serum te vinden en « 't is hoogst waarschijnlijk, zegt nogmaals de geleerde Dr Meeus, dat men eenmaal er in zal gelukken ! »

Wat staat er ons intusschen te doen, of liever, hoe kan men thans de teringlijders van dienste zijn ? Voornamelijk drie dingen moeten wij hun verschaffen :

De volkomene rust zoo van geest als van lichaam.

Een krachtig en overvloedig voedsel.

Zuivere en gezonde lucht. Er zijn ook gestichten waar men zieken verzorgt, zooals de « Sanatoria ; maar daar ook volgt men slechts de versterkende levenswijze die ik kom te geven. Doch 't valt meest te werken tegen de microben. O ! konden wij al de Koch-microben vernietigen, dan verdween ook schielijk de tering uit ons midden. Is er middel daartoe ? Wilde iedereen een weinig dokter spelen, het zou misschien wel lukken. 't Is waarlijk zoo moeilijk niet. Luistert welk werk men ons oplegt ziek of gezond : Immer de vermaning getrouw zijn « Niet spuwen. » Wel zorgen de fluimen der teringlijders onschadelijk te maken. Men geeft den lijder een spuwbakje, dat hij zelf kan meedragen, wanneer hij op wandel is, maar « eerst doet men in het zakpotje eene kleine hoeveelheid vloeibare ontsmettingsstof, gelijk, b. v., eene oplossing van phenisch zuur, 5 % van sublimaat of iets anders, zegt Dr Vande Perre. » Ook alles wat door de zieke gebruikt wordt, moet bem eigen zijn, en, zoo 't mogelijk is, ook eene afzonderlijke kamer.

Komt de lijder te sterven, dan moet alles ontsmet worden. Daartoe gebruikte men vroeger den vergiftigden damp van het solferbranden. Heden gebruikt men speciale lampen die *formoldampen* voortbrengen en de microben het best dooden. « Iedere gemeente, zegt nog Dr Vande Perre, hoe klein ook, moest ten minste een zulker lampen bezitten, die slechts een twintigtal franken kost en uiterst gemakkelijk zijn om te gebruiken. » Dit zou waarlijk tot het bestrijden der schrikkelijke plaag veel bijbrengen ; want dagelijks wint die verachtelijke tering meer veld. Van nu af dan moet men een oogsken in 't zeil houden, om den put te vullen eer het kalf verdronken is.

NB. Bovengemelde spuwbakjes en ontsmettingstelsel zijn kosteloos te bekomen in het » Verpleeghuis voor Teringlijders » (Dispensaire antituberculeux), wiens bureelen overgebracht worden den 1 December, van de Diestersche straat naar de *Zoutstraat*, n° 23, te St-Truiden. Al de behoeftigen van stad en dorp kunnen er zich aanbieden en worden onderzocht, *zonder kosten*, alle zaterdagen, om 11 ure 's morgens.

De Koolmijnen van Limburg.

De Bestendige deputatie van Limburg deelt ons den tekst mede der beraadslaging, gestemd in hare vergadering van 20 November, door de Bestendige afgevaardigden en de Provinciale Raadsleden van Limburg.

Men weet dat de Volksvertegenwoordigers en Senators der provincie deze vergadering bijwoonden :

« De vergadering :

» Haren spijt uitdrukkende over 't uitstellen der verleening voor concessiën van koolmijnen, en zich het orgaan makende der algemeene ontevredenheid,

» Aangezien dat de Belgen, ingevolge de Grondwet, gelijk zijn voor de wet,

» In aanmerking nemende dat, in afwachting der stemming eener nieuwe wet, men zoude voortgaan onrecht te plegen tegenover onze provincie, door haar niet het regiem der bestaande wetten toe te passen, alhoewel dit onlangs geschiedde voor andere provincies ;

» Vraagt dat binnen korten tijd vergunningen zouden verleend worden in dezelfde voorwaarden als in de andere provincies ;

» Rekent op de Heeren Senators en Volksvertegenwoordigers van Limburg ten einde door alle middelen in hunne macht de rechtmatige verlangens der Limburgsche bevolking te doen zegepralen ;

» Benoemt de leden der Bestendige Deputatie tot inrichtings- en werkingscomiteit om de maatregelen te nemen opdat aan de billijke eischen van het Limburgsche volk recht wedervare. »

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 21 DECEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld. 272 koeien en kalveren, 217 vette varkens en 1525 magere varkens, schapen, 2.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Met meer zekerheid nog dan verleden week, kunnen wij den grootsten, den meest verdienden bijval voorspellen aan de schitterende buitengewone vertooning, welke de ijverige Meesters van het **St-Jozefspatronaat**, op zondag 10 December aanstaande, om 7 1/2 ure 's avonds in de groote zaal der Concordia, ten voordeele van hun werk, zullen geven.

Het zoo letterkundig stuk : *La Fille de Roland*, zal in hen waardige vertolkers vinden. Gansch de leeftijd van Karel den Groote zal voor de oogen ter toeschouwers in het leven teruggebracht worden.

Kostumen en schermen zullen van eene tot heden in Tongeren onbekende rijkdom en pracht zijn.

Ook kunnen wij onze lezers niet genoeg aanraden zich talrijk den 10 December naar de Concordia te begeven.

Gelijk wij het verledene week zegden, zullen zij, bij het genoegen van een zeer aangenamen avond door te brengen, de voldoening kunnen paren aan den voorspoed van een werk, uitmuntend tusschen allen, het werk van het *St-Jozefspatronaat*, bij te dragen.

Vereering der **H. Barbara,** Maagd en Martelares, in de kerk van HEX.

Maandag 4 Dec. feest van S. Barbara, leesmis te 7 ure, plechtige Hoogmis te 10 ure, Vespers te 3 uren.

Onder de Missen, sermoon door een eerw. Pater Minderbroeder van S. Truiden.

Vrijdag 8 Dec. feest der Onbevlekte Ontvangenis en zondag 10 Dec. leesmis te 7, hoogmis te 9 uren.

De pelgrims gelieven op te merken dat zondag 10 Dec. de Hoogmis *te 9 ure* begint.

De Erfgenaam van NIEDECK

I.

Het was eene meer dan ellendige bestrating. Aan de Alpen gelijk, vol bergtoppen en algronden, rotsblokken, modderpoelen en groote waterplassen.

En de oude rammelkas, die als hotel-omnibus dienst deed, kraakte en piepte aan alle kanten en slingerde van belang ; het geleek wel alsof zij van louter verbazing draaierig was geworden, dat twee zulke voorname personen zich gewaardigd hadden van haar gebruik te maken.

De huisknecht en de koetsier schenen ook verbaasd te zijn. Godfried zat diep in gedachten voor zich uit te staren, hij had zijne klak met den eens glimmenden en blinkenden naam *De Stad Hamburg*, achterste voren op het hoofd, en hield de regenschermen zijner voorname gasten zoo krampachtig vast, als vreesde hij dat iets zoo fabelachtigs tusschen zijne blauwroode handen in damp en rook zou vervliegen.

Twee zijden regenschermen — één zelfs met een ivoren handvat, waarop eene veelpuntige kroon met monogram prijkte — en daaromheen een waar prachtstuk van een reisdeken. Hoe kwam al die pracht en heerlijkheid hier, te Angerwies verzeild ? Dit kleine, armzalige stadje, waarover reeds sedert jaren gestreden werd of het den naam van « stadje » wel met recht droeg.

De eigenaar van het hotel *De Stad Hamburg* had wel eens in wanhoop uitgeroepen : als er niet eens een fatsoenlijk spoorwegongeluk hier aan de statie gebeurt, waardoor er een paar eerste-klas reizigers met gebroken armen of beenen bij mij binnen gesleurd wodden, arm kom ik nooit in de wereld vooruit. Was die vrome wensch thans vervuld geworden ?

Het waren ten minste reizigers eerste-klas, maar zij stapten met ongekneusde ledematen uit den trein, en deelden vroolijk en opgewekt het onbegrijpelijkste mede, namelijk dat zij eenige dagen in *De Stad Hamburg* wilden logeeren, om te Angerwies wat van de buitenlucht te genieten ! En dat nog wel in Maart, bij een echt hondenweer !

Godfried zat als verslagen, en de koetsier, naast hem, staarde alsof hij elk oogenblik het einde der wereld tegemoet zag. Hij gevoelde zich akelig beklemd, en waagde ternauwernood aan de teugels te trekken, uit vrees dat de paarden er met hun kostbaren last van door zouden gaan. Hij zag er bepaald tegen op om met deze voorname gasten zoo onverwacht voor *De Stad Hamburg* aan te komen.

Wat zou de herbergierster wel zeggen ? Meer dan twee « goede » en een « betere » kamer bezat het hotel niet, en die lagen nog in diepen winterslaap.

In die « betere » hingen juist de worsten en de hespen aan eene koord en op den grond lag dik stroo met de laatste winterappelen en peren. En daarnaast, in de « goede » hing juist de wasch te drogen : er was niets anders dan de hoekkamer ! Lieve, hemel, alleen die maar !

De laatste reiziger, die daar gelogeerd had, had niet weinig gescholden, omdat hij zich den ganschen nacht tegen de muizen had moeten verweren, die royaal een « quadrille » op zijne dekens gedanst hadden !

En in die kamer zouden nu deze gasten, met de zijden regenschermen en de reisdeken moeten logeeren. Die zoo verbazend sierlijk gekleede dame, wier zijden kleed men op grooten afstand reeds hoorde ritselen, en die naar reukwerk en haarolie rook — als — ja, als Salomo in zijne heerlijkheid !

Het angstzweet brak hem uit. Zou hij niet beter doen, als hij den omnibus eerst voor het huis liet omkanteln, waardoor jufvrouw Martha tijd en gelegenheid zou hebben om eerst de wasch, de worsten en de appelen een verdieping lager te werpen ?

De omnibus zou echter een omkanteling niet overleven, en wanneer er een nieuw voertuig aangeschaft zou moeten worden, zou dit alle verdiensten verslinden, die *De Stad Hamburg* aan haar eerste en eenigste eerste-klas passagiers hebben zou.

Waarom reden die menschen niet liever een uur verder, naar den graaf op het slot Niedeck ? Die had toch zalen en logeerkamers genoeg ! Maar, ja, dat's waar, bij den graaf — hm — bij dien man kwam sedert lang geen enkel verstandig mensch.

— Vooruit !

Godfried en de koetsier schrikten beiden tegelijkertijd uit hunne overpeinzingen wakker, want de oude knollen, die den weg van de statie naar het hotel reeds slapend wisten af te leggen, stonden, eer zij het vermoeiden reeds uit eigen beweging voor *De Stad Hamburg* stil, zonder daartoe zelfs bevel gekregen te hebben.

In doodsangst begon thans de koetsier met zijne zweep te slaan, en verschrikt verschenen eenskaps de hoofden van eenige jongelieden die gewoon waren dagelijks bij jufvr. Martha het middagmaal te gebruiken, voor het venster.

Gasten !

De apotheker en de ambtenaar bij de belasting waren stom van verbazing, terwijl een derde van schrik zijne sigaar uit den mond liet vallen. Alleen de advocaat toonde zich man van de wereld, die de tegenwoordigheid van geest niet zoo gauw verloor.

Hij snelde naar de deur.

— Jufvrouw Klaartje, roep eens gauw vader en moeder, er zijn gasten, vreemdelingen ! Doe uwen voorschoot aan ! riep hij tot de dochter des huizes, die juist bezig was de aardappelen af te gieten.

— Gasten ? stotterde Klaartje. Vreemdelingen ? O, mijnheer de advocaat, dat is niet mogelijk.

— Drommels, kind, haast u dan toch wat ! het is eene voorname dame ! schreeuwde de advocaat en toen snelde hij naar het venster terug. Eensklaps schaamde hij zich. Zoo ver was het dus met hem reeds gekomen in die vier jaar die hij te Angerwies had doorgebracht, dat hij de komst van zoo een paar sierlijk gekleede reizigers zulk eene bijzondere gewichtige gebeurtenis achtte.

Wat was hij hier dan reeds verwilderd ! Hij de kranigste van alle studenten...

De deftige dame, voor wie hij zijn neus tegen het venster platdrukte, steeg op dit oogenblik juist uit, daarin door haren metgezel geholpen, want vader Simmel, die inmiddels voor den dag was gekomen, stond zich in doodelijke verlegenheid de handen te wrijven.

Stokstijf blijft hij staan, terwijl hij de eene buiging voor en de andere na maakt. Dat hij ineens tegenover zulke gasten stond, nam het armzalig beetje wereldwijsheid, dat hij bezat, weg.

De vreemde heer, die er niet minder voornaam uitzag, wendde het fijnbesneden gezicht naar den waard, terwijl hij zegde :

— Hebt ge misschien ook een paar kamers voor ons in gereedheid mijn waarde, eene zit- en slaapkamer.

— Ja, hoogheid... stotterde vader Simmel, en toen dwaalden zijne waterige, fletse oogen als half zoekend in 't rond, totdat zij met een zucht van verademing op zijne vrouw bleven rusten, die hij juist de trap zag afkomen, en die hij reeds van verre toeriep : Zeg ! Martha, zorgt gij daar eens voor ! waarna zijne dikke gestalte achter de deur verdween.

Met een helderwit mutske op het hoofd en een sneeuwwitte voorschoot over het grijze kleed, maakte de jufvrouw zulk eene diepe buiging, als was zij niet van plan zich ooit weer op te richten.

— Welkom, geachte heer en dame ! zegde zij op plechtigen toon, en de koetsier staarde haar in stomme verbazing aan. Was zij dan haar wasch, worsten, hespen en appelen in de « goede » en « betere » kamer vergeten ?

De vreemdeling richtte zijn verzoek nog eenmaal tot de wederhelft van den spoorloos verdwenen hotelhouder. Jufvrouw Simmel maakte eene tweede diepe buiging, en zegde — terwijl koetsier en huisknecht in ademlooze spanning haar antwoord tegemoet zagen — zonder eenige verlegenheid :

— Wij zijn op zulk adellijk bezoek eigenlijk op het oogenblik niet ingericht, daar er eenige kamers juist nieuw behangen worden en de andere eerst morgen leeg komen. Zou ik u daarom beleefd mogen verzoeken, of gij voor korten tijd een klein kamerke voor lief zoudt willen nemen, in een paar uren zullen salon en slaapkamer ter uwer beschikking zijn.

— Uitstekend, zegde de vreemdeling, gij vindt dit zeker ook goed, niet waar, lieve Melanie ?

— Het is mij alles hetzelfde, *mon ami*, antwoordde zijne medereizigster zuchtend ; toen legde zij de sierlijk geganteerde hand op den arm van haren echtgenoot en besteeg met kwijnende « gratie » den dorpel. Aller oogen volgden haar. Jufvrouw Simmel ging voor en wees hare eerste-klas gasten zegevierend den weg.

Schröder, de koetsier, kwam tot het besluit dat tegenwoordigheid van geest eene voortreffelijke eigenschap was.

Hij dacht dat het thans een vreeselijk rennen en draven zou geven om de wasch- en worstenkamer van hunnen inhoud te ledigen. Hij bedroog zich. Jufvrouw Simmel nam bedaard eenen sleutel en ontsloot daarmede het heilige der heiligen : hare eigene pronkkamer.

Hier wierp de meesteres de *Stad Hamburg* zonder aarzeling de vensters open en bevool : kuischen, vuur aanleggen, stof afnemen ! Daarna begaf zij zich naar de aangrenzende kamer, waar in het midden een groote biljard stond. Deze kamer werd alleen 's winters gebruikt, als de notabelen van het stadje, of de burgemeester, de zaal af huurden voor een bal of eene vergadering.

Door ieverige handen was het hier spoedig in eene slaapkamer herschapen, en toen jufvrouw Simmel deze gedaantewisseling stond na te zien, sleeg haar man zijne armen om haar heen en riep terwijl de tranen van ontroering hem in de oogen kwamen.

— Ja, als ik u niet had, oudje ! Verbeeld u, als onze Klaar zich hier eens uit had moeten redden, of ik... lieve hemel !

— Onzin, maak dat ge weg komt, vader, en vraag liever eens aan onze gasten wat ze gebruiken willen.

* * *

Aan de deur der kleine kamer, waar de vreemdelingen tijdelijk onder gebracht waren, werd zacht geklopt, en op een kort « binnen » verscheen de herbergier en eigenaar der *Stad Hamburg* op den dorpel. Hij schuifelde eerbiedig met zijne voeten achterwaarts en kuchte eens.

De lijne, voorname violetgeur, die uit het geopende handkoffer steeg, benam hem bijna den adem, en hij begreep haast niet hoe hij den moed had daar te blijven staan.

Het was hem onmogelijk een woord te uiten, en hij begreep niet dat de stoel, wien de onverwachte eer werd aangedaan van door eene zoo deftige dame als zitplaats te worden gebruikt, niet van schrik daarover uit elkaar viel.

Eindelijk ontfermde de vreemde heer zich over hem.

— Wenscht ge iets, mijnheer de herbergier ? vroeg hij zoo vriendelijk, dat de eigenaar der *Stad Hamburg* er eene kleur van kreeg.

— Ik... ik wilde u allernederigst komen vragen... UEdele... wanneer UEdele en de Weledele mevrouw wenschten te eten... en... of er ook soms iets was... zegde mijne vrouw.

— Ja, juist, het zal tijd zijn voor het tweede ontbijt, zegde de dame half fluisterend.

— Ontbijt ?... en het is één uur in den middag... Weledele mevrouw ! stotterde Simmel doodelijk verschrikt.

De vreemde heer lachte.

— Ja, dat is hier te Angerwies zeker het etensklokske. We zullen ons aan de gewoonten van het land houden. Baas Simmel blonk van plezier, en de vreemdeling vervolgde :

— En vertel ons dan eens wat uwe vrouw voor vandaag gekookt heeft. Ik zag beneden een paar heeren aan eene gedekte tafel zitten, ge houdt er dus *table d'hôte* op na. Nu dat was in uw zoo gunstig gekend hotel wel te verwachten. De herbergier wist niet hoe hij het had.

— Te veel eer... mijnheer...

— Mijnheer de graaf, viel de vreemdeling hem met een genadigen knik in de rede.

Bijna was vader Simmel op zijne knieën gevallen.

— Mijnheer de graaf ! Maar onze *table d'hôte* is voor Uwe Doorluchtigheid veel te eenvoudig.

— Dat hindert niet. Zeg maar eens, wat ge opdischt.

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.